

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/142/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5310202398
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miroslav Šepták
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5310202398.15

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Miroslava Šeptáka a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Romana Tichého, v spore žalobcov: 1/ Ing. D. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom Ul. D. č. XX, X., 2/ C. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom Ul. D. č. XX, X., obaja právne zastúpení JUDr. Jozefom Varmusom, PhD., advokátom so sídlom G. XX, V., proti žalovanému: Obec Korňa, IČO: 00 314 064, právne zastúpenému: Advokátska kancelária JUDr. Milan Chovanec s. r. o., so sídlom Vojtecha Tvrdeho 17, Žilina, o zaplatenie 10.618,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcov 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 14C/41/2010-736 zo dňa 5. augusta 2020, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný **m á** voči žalobcom 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Čadca (ďalej aj súd prvej inštancie) zamietol žalobu žalobcov 1/ a 2/ (ďalej aj „žalobcovia“), ktorou sa domáhali voči žalovanému uloženia povinnosti na zaplatenie sumy pôvodne 10.618,- eur s príslušenstvom, neskôr 4.293,- eur s príslušenstvom titulom náhrady za zriadenie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu v zmysle zákona č. 66/2009 Z. z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ďalej len „zák. č. 66/2009 Z. z.“ (výrok I.). Žalovanému ako úspešnej strane podľa § 255 ods. 1, 2 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) priznal voči žalobcom nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.). V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že v súdnej veci sa žalobcovia 1/ a 2/ (ďalej aj „žalobcovia“) domáhali voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia a náhrady za zriadenie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu na tom skutkovom základe, že žalovaný bez právneho dôvodu užíva pozemky žalobcov, a to KNC parcela 3635/7 - zastavané plochy o výmere 258 m² a KNC parcela 3635/8 - zastavané plochy o výmere 219 m², zapísané na LV č. XXX pred kat. úz. T.. Žalovaný je pritom vlastníkom polyfunkčného objektu súp. č. XXX, ktorý je postavený, mimo iných, aj na častiach vyššie uvedených parciel. Žalobcom je tak znemožnené užívanie nielen plôch zastavaných polyfunkčným objektom, ale aj celých výmer parciel, keďže sú pokryté stavebným materiálom. Výšku žalovanej sumy žalobcovia v priebehu prvoinštančného konania postupne vyčíslili na sumu 4.293,- eur, ktorú žiadali priznať titulom jednorazovej náhrady za ocenenie zákonného vecného bremena, zvyšok sumy 6.325,- eur požadovali priznať titulom bezdôvodného užívania svojich pozemkov žalovaným za obdobie od 05.04.2008 do 05.04.2010. Po vykonanom dokazovaní, berúc v úvahu aj pokyny Krajského súdu v Žiline, ako súdu odvolacieho, obsiahnuté v jeho zrušujúcom rozhodnutí zo dňa 25.06.2019, súd prvej inštancie dospel k záveru, že v danom prípade žalovanému nevzniklo vecné bremeno k pozemkom žalobcov 1/ a 2/ v zmysle zák. č. 66/2009 Z. z., ktoré by žalobcov oprávňovalo požadovať voči žalovanému finančnú náhradu. Bližšie okresný súd uviedol, že z dôvodovej

správy k zákonu č. 66/2009 Z. z. vyplýva, že cieľom zákona je usporiadať doteraz neusporiadané vlastnícke vzťahy k pozemkom pod stavbami, ktoré boli delimitované na obce a vyššie územné celky v rámci reformy verejnej správy. Ide o zákon SNR č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpisov, zákon č. 446/2001 Z. z. o majetku vyšších územných celkov a zákon č. 130/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (Cestný zákon) v znení neskorších predpisov. Uvedené právne predpisy upravujú prechod majetku z vlastníctva Slovenskej republiky do vlastníctva obcí a vyšších územných celkov. Podľa citovaných zákonov sa obce a vyššie územné celky stali vlastníkami stavieb. Ak však štát nebol vlastníkom pozemkov pod stavbami, majetkovoprávne neusporiadané pozemky pod stavbami do ich vlastníctva neprešli. Vychádzajúc z rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/86/2012 zo dňa 31. júla 2012, ako aj rozhodnutí správnych orgánov (bližšie citovaných v bodoch 34. a 35. rozsudku okresného súdu), nemal prvoinštančný súd za preukázané, že by žalovaný preukázal nadobúdaci titul, a to delimitáciu. Nadobudnutie vlastníckeho práva delimitáciou nebolo konštatované ani v rozhodnutiach správnych orgánov, hoci žalovaný protokol o delimitácii ako dôkaz do konania doložil. Z delimitačného protokolu (č. I. 65) nevyplýva, že by stavba bola predmetom delimitácie majetku zo štátu na obec. Pokiaľ ide o vlastníctvo k polyfunkčnej budove, toto sa v priebehu rokov prevádzalo medzi rôznymi subjektmi (viď bod 33. rozsudku okresného súdu). Stavba polyfunkčného objektu neprešla do vlastníctva žalovaného zo štátu, keďže žalovaný nadobudol vlastnícke právo dňa 28.04.2010, a to na základe dohody o spätnom prevode nehnuteľností zo dňa 15.01.2010 medzi žalovaným a spoločnosťou Veselka s. r. o. Predtým polyfunkčný objekt vlastnila aj spoločnosť UNISOW s. r. o., avšak rozsudkom súdu zo dňa 21.09.2005 prešlo vlastníctvo na subjekt Obec Korňa na LV č. XXXX, následne došlo kúpnu zmluvou k prevodu na spoločnosť Veselka s. r. o. a spomínanou dohodou o spätnom prevode nehnuteľností opäť vlastníctvo na Obec Korňa. S poukazom na uvedené prvoinštančný súd dospel k záveru, že vlastníctvo k polyfunkčnému objektu neprešlo na žalovaného v súlade s § 1 ods. 1 zák. č. 66/2009 Z. z., a síce v zmysle osobitných predpisov (viď zákon SNR č. 138/1991 Zb. a č. 446/2001 Z. z.), a zároveň nebola naplnená ani dikcia ust. § 1 ods. 3 zák. č. 66/2009 Z. z., podľa ktorého sa zákon nevzťahuje na usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemkom pod stavbami, ktoré slúžia na podnikateľské účely. Záver o tom, že polyfunkčný objekt slúžil na podnikateľské účely, okresný súd vyvodil z rozhodnutí správnych orgánov, kde uvedená skutočnosť bola konštatovaná, pred správnymi orgánmi to tvrdili aj samotní žalobcovia. Zo všetkých zhora uvádzaných dôvodov prvoinštančný súd dospel k záveru, že na stavbu vo vlastníctve žalovaného sa nevzťahuje režim zák. č. 66/2009 Z. z., žalovaný nemá preto k nehnuteľnosti v bezpodielovom spoluvlastníctve žalobcov zákonné vecné bremeno a tomu zodpovedajúci nárok žalobcov na jednorazovú náhradu. Ak by aj takýto nárok žalobcom vznikol, s čím sa ale prvoinštančný súd nestotožnil, takéto právo by sa mohlo vykonať po prvý raz dňom účinnosti zák. č. 66/2009 Z. z., teda dňom 01.07.2009 a k 01.07.2012 by sa takéto právo, ktoré je právom majetkovej povahy podliehajúce premlčaniu v zmysle § 100 a nasl. Občianskeho zákonníka, premlčalo. Žaloba žalobcov bola podaná totiž až dňa 05.09.2014. Pre prípad, ak by vznikol nárok na primeranú náhradu titulom vecného bremena, okresný súd vyslovil tiež názor, že takéto právo by vylučovalo možnosť domáhať sa zo strany žalobcov vydania bezdôvodného obohatenia za užívanie ich pozemkov, nešlo by totiž o protiprávny stav. Vecné bremeno, ak by vzniklo, vzniká „in rem“ a vzťahuje sa na každého vlastníka vecným bremenom zaťaženého pozemku, z čoho možno vyvodiť, že finančná náhrada za vznik vecného bremena je jednorazová a nemá charakter opakovaného plnenia (renty). Zákon č. 66/2009 Z. z. explicitne neupravuje opakujúce sa plnenia z práva na primeranú náhradu z takto zákonného vecného bremena. Ak by uvedené bolo úmyslom zákonodarcu, takéto úprava prípadného opakujúceho sa plnenia by bola v zákone presne stanovená expressis verbis. Napokon, pokiaľ žalobcovia po zrušujúcom rozhodnutí krajského súdu argumentovali tým (aj s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/196/2009 zo dňa 22.09.2010), že ich nárok je daný a je len vecou právneho posúdenia súdu, ako ho bude kvalifikovať, prvoinštančný súd uviedol, že žalobcovia jednoznačne svoj nárok vymedzili ako jednorazovú náhradu za ocenenie zákonného vecného bremena. Ak aj následne svoje vyjadrenia a tvrdenia formulovali skôr vo všeobecnej rovine, že žiadajú vyplatiť náhradu za to, že žalovaný užíva ich pozemok, okresnému súdu skutkovo odôvodnili svoj nárok tak, že ho vymedzujú s poukazom na vecné bremeno a výšku svojej náhrady odvodzujú od znaleckého posudku Ing. Vladimíra Baduru, ktorým bola určená všeobecná hodnota vecného bremena. Uvedené jednoznačne viedlo prvoinštančný súd k záveru, že žalobcovia uplatnený nárok skutkovo vymedzujú ako nárok na jednorazovú náhradu za zákonné vecné bremeno. Ak by aj prvoinštančný súd pristúpil k tomu, že nárok žalobcov kvalifikuje ako nárok z titulu bezdôvodného obohatenia, bolo na žalobcoch, aby v intenciách rozhodnutia krajského súdu produkovali skutkové tvrdenia k výške a požadovanej dobe. Žalobcovia výšku náhrady požadujú v sume 4.080,- eur a doba, za ktorú žiadali vydať nárok, je od 05.04.2008 do 28.04.2010. O tomto nároku však už bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Čadca č. k. 14C/41/2020-602 zo dňa

05.03.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 11Co/35/2019-687 zo dňa 25.06.2009, ktorým okresný súd žalobu v časti z dôvodu nedostatku pasívnej a vecnej legitímácie zamietol.

2. Proti uvedenému rozsudku žalobcovia 1/ a 2/ (ďalej aj „odvolatelia“) podali odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP. Prvoinštančnému súdu vytýkali, že konanie vedené pred ním má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nesprávne skutkové zistenia a právne posúdenie veci. Zdôraznili, že v danom prípade bola predmetnom ich nároku finančná náhrada za zriadenie vecného bremena, čo je nepochybne majetkovým právom osoby, ktorá je povinným subjektom z vecného bremena. Zákonné vecné bremeno, ktoré vzniklo v prospech žalovaného ako vlastníka stavby, obmedzuje žalobcov ako vlastníkov pozemkov, na ktorých je stavba postavená. Keďže pozemky sú zastavané stavbou vo vlastníctve žalovaného, žalobcovia nemôžu pozemky vôbec užívať. Ide tu v podstate o obmedzenie vlastníckeho práva, ktoré sa rovná v praxi odňatiu vlastníckeho práva a k tomu môže dôjsť v zmysle ústavy a občianskoprávných predpisov len za náhradu. V ďalšej časti svojho opravného prostriedku žalobcovia zopakovali svoju argumentáciu z doterajšieho priebehu konania, a síce, že v súdnej veci si uplatňovali nárok v sume 10.618,- eur. Nie je pritom rozhodujúce, ako ho právne kvalifikovali. S poukazom na závery vyplývajúce z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/196/2009 zo dňa 22.09.2010, v zmysle ktorého účastníci konania nie sú povinní uplatnený nárok ani obranu proti nemu právne kvalifikovať, pretože právna kvalifikácia je vecou súdu, žalobcovia vyslovili názor, že súd prvej inštancie im mal správne priznať sumu 4.080,- eur spolu s príslušenstvom, predstavujúci finančnú náhradu za zákonné vecné bremeno, a to už aj s poukazom na závery vyplývajúce z predchádzajúceho zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/86/2012 zo dňa 25. júna 2019. V predmetnom rozhodnutí v jeho závere odvolací súd uviedol, že pokiaľ otázka vzniku nároku žalobcov na zaplatenie náhrady za zriadenie práva zodpovedajúcej vecnému bremenu v zmysle zák. č. 66/2009 Z. z. je doposiaľ sporná, zatiaľ možno nesporne konštatovať, že žalobcovia sú vlastníkami nehnuteľností, ktoré užíva žalovaný zatiaľ bez zmluvného či zákonného dôvodu a z tohto dôvodu sa javí byť minimálne základ nároku žalobcov na vydanie bezdôvodného obohatenia za opodstatnený. Otázka je ale jeho prípadná výška a požadovaná doba. Súdom ustanovený znalec z odboru stavebníctvo, odvetvie odhad hodnoty nehnuteľností Ing. Vladimír Badura vypracoval znalecký posudok č. 5/2016, ktorým stanovil všeobecnú hodnotu vecného bremena za obmedzenie vlastníckeho práva zriadením vecného bremena. Uvedený znalecký posudok možno použiť aj na určenie sumy bezdôvodného obohatenia žalovaného, nakoľko tento vychádza z relevantných nájomných zmlúv. Ak mal súd prvej inštancie za to, že vypracovaný znalecký posudok na to nepostačuje, mal v rámci predbežného právneho názoru vysloviť názor, že je potrebné doplniť znalecké dokazovanie vo veci, na základe čoho by žalobcovia navrhli jeho doplnenie, nemal však žalobu zamietnuť ako celok, nakoľko rozhodol v rozpore s právnym názorom odvolacieho súdu. Tým, že prvoinštančný súd takto nepostupoval, došlo k porušeniu práva žalobcov na spravodlivý proces. Z uvádzaných dôvodov odvolatelia odvolací súd žiadali, aby napadnutý rozsudok okresného súdu zmenil a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť im sumu 4.080,- eur spolu s príslušenstvom, alternatívne, rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaný v podanom vyjadrení k odvolaniu žalobcov uviedol, že zotráva na svojich predošliých stanoviskách a písomných vyjadreniach. Zdôraznil, že predmetom konania nie je vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške obvyklého nájmu za užívanie pozemkov zastavaného stavbou, pretože tento nárok bol v konaní žalobcom už právoplatne zamietnutý a v tomto smere neučinili žiadne iné procesné podanie. Pokiaľ by aj bol nejaký nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia daný, tak v tomto konaní nebolo vykonané dostatočné dokazovanie na jeho preukázanie. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 191 a nasl. CSP a dospel ku správnym skutkovým zisteniam a právnym záverom. Rozhodnutie okresného súdu tiež zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia.

4. Žalobcovia vo svojej odvolacej replike taktiež zotrvali na svojich predošliých tvrdeniach a stanoviskách, opätovne dali do pozornosti odvolacieho súdu závery vyplývajúce z jeho predchádzajúceho zrušujúceho rozhodnutia. Prvoinštančný súd dal síce odpoveď na otázku, aký má byť právny názor na finančnú náhradu za vznik vecného bremena, avšak úplne absentuje akékoľvek odôvodnenie vo vzťahu k bezdôvodnému obohateniu napriek tomu, že Krajský súd v Žiline judikoval, že nárok žalobcov je daný.

5. Žalovaný vo svojej odvolacej duplike odkázal na svoje predošlé vyjadrenia.

6. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil ako vecne správne. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí,

ak je vo výroku vecne správne. Podľa odseku 2 vyššie citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní zároveň nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jeden celok, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovao vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

7. Predmetom preskúmania bolo v danom prípade rozhodnutie prvoinštančného súdu, ktorým zamietol žalobu žalobcov, ktorou sa domáhali voči žalovanému uloženia povinnosti na zaplatenie sumy 4.293,-eur s príslušenstvom titulom náhrady za zriadenie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu podľa zákona č. 66/2009 Z. z. s odôvodnením, že žalobcom 1/ a 2/ takýto nárok nevznikol.

8. Odvolací súd je viazaný odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP). Odvolací súd teda preskúmava napadnuté rozhodnutie len z dôvodov, ktoré odvolateľ uvádza vo svojom odvolaní.

9. Z odvolania žalobcov 1/ a 2/ vyplýva, že namietajú odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) CSP, t. j., že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia a podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, že konanie vedené pred ním má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

10. Uplatnený odvolací dôvod v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie, je nesprávne, t. j. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, prípadne zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti.

11. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP) ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

12.1. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP (konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci) dopadá na akékoľvek pochybenie v procesnom postupe súdu, ktoré nie je subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Príkladom takejto vady môže byť nesprávne realizovaná mandukačná povinnosť súdu, pochybenia vo vykonanom dokazovaní, porušenie viazanosti iným rozhodnutím alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu.

12.2. V danom prípade odvolatelia vo svojom odvolaní bližšie odvolací dôvod (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP) nešpecifikujú. Odvolací súd z obsahu spisu vo vzťahu k žalobcom nezistil porušenie žiadnych procesných povinností uložených súdu, ktoré by odôvodňovali naplnenie uvedeného odvolacieho dôvodu. Za daného stavu žalobcami uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP považoval odvolací súd za neopodstatnený. Pokiaľ odvolatelia naplnenie citovaného zákonného ustanovenia videli v tvrdenej nepreskúmateľnosti/nedostatočnom odôvodnení, arbitrárnosti napadnutého rozsudku a tiež v tom, že súd prvej inštancie rozhodol v rozpore s predchádzajúcim zrušujúcim rozhodnutím odvolacieho súdu, v rozpore s predkladanou judikatúrou išlo by o naplnenie

odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Odvolací súd pri hodnotení kvalifikácie odvolacích dôvodov vychádzala z toho, že nerešpektovanie právneho názoru odvolacieho súdu vyjadreného v zrušujúcom rozhodnutí je porušením ustanovenia § 391 ods. 2 CSP, ako aj základného práva účastníka konania na súdnu a inú právnu ochranu.

13. Odvolací súd dospel k záveru, že ani zvyšné žalobcami uplatnené odvolacie dôvody neboli naplnené.

14. Po preskúmaní dôvodov napadnutého rozhodnutia, ako aj obsahu celého prislúchajúceho spisového materiálu, odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade prvoinštančný súd zistil správne skutkový stav, na základe ktorého je zrejmé, že žalobcovia 1/ a 2/ sú bezpodieloví spoluvlastníci nehnuteľností bližšie špecifikovaných v bode 1. tohto rozhodnutia, ako aj to, že na týchto nehnuteľnostiach je postavený polyfunkčný objekt, ktorého vlastníkom je žalovaný. Sporným v konaní bolo to, či za takéhoto stavu a z hľadiska zákona č. 66/2009 Z. z. vznikol na strane žalobcov 1/ a 2/ nárok požadovať od žalovaného náhradu zodpovedajúcu vzniku vecného bremena v zmysle ustanovení predmetného zákona. Išlo v podstate o posúdenie a aplikáciu ustanovení zákona č. 66/2009 Z. z. na vzniknutý skutkový stav. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z., ak nemá vlastníik stavby ku dňu účinnosti tohto zákona k pozemku pod stavbou zmluvne dohodnuté iné právo, vzniká vo verejnom záujme k pozemku pod stavbou užívanému vlastníkom stavby dňom účinnosti tohto zákona (t.j. 1.7.2009) v prospech vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ktorého obsahom je držba a užívanie pozemku pod stavbou, vrátane práva uskutočniť stavbu alebo zmenu stavby, ak ide o stavbu povolenú podľa platných právnych predpisov, ktorá prešla z vlastníctva štátu na obec alebo vyšší územný celok. V zmysle ustanovenia § 1 citovaného zákona, zákon upravuje usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemku pod stavbami vo vlastníctve obce alebo vyššieho územného celku, ktoré prešli do vlastníctva obce alebo vyššieho územného celku podľa osobitných predpisov. V preskúmvanej veci prvoinštančný súd v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol jasné a presvedčivé argumenty, prečo žalobcom 1/ a 2/ nemohol vzniknúť nárok na náhradu za zriadenie vecného bremena, a síce preto, lebo stavba, ktorá je na ich pozemkoch, neprešla do vlastníctva obce, t. j. žalovaného, v zmysle osobitných predpisov, na ktoré odkazuje zákon č. 66/2009 Z. z. (v poznámke zák. č. 66/2009 Z. z. za takéto osobitné predpisy označuje zákon č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách t.j. cestný zákon v znení neskorších predpisov, zákon Slovenskej národnej rady č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpisov, zákon č. 446/2001 Z.z. o majetku vyšších územných celkov v znení neskorších predpisov). Inak povedané, stavba polyfunkčného objektu, ktorého vlastníkom je obec, neprešla do jej vlastníctva zo štátu, keďže žalovaný nadobudol vlastnícke právo dňom 28.04.2010, a to na základe Dohody o spätnom prevode nehnuteľností zo dňa 15.01.2010 medzi žalovaným a spoločnosťou Veselka s. r. o. Správne tiež prvoinštančný súd konštatuje, že vzniku nároku žalobcu bráni aj ďalšia podmienka vyžadovaná zákonom č. 66/2009 Z. z., a síce, aby stavba neslúžila na podnikateľské účely (§ 1 ods. 3 citovaného zákona). Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že polyfunkčný objekt slúži na podnikateľské účely. Takýto záver vyplýva nielen z výpovedí strán, ale aj z rozhodnutí správnych orgánov (č. l. 597 - 600 spisu), ktoré boli v konaní oboznámené. Nad rámec uvedeného odvolací súd považuje za správne aj úvahy súdu prvej inštancie o premičaní prípadného práva žalobcov resp. nemožnosti „súbehu“ nároku na bezdôvodné obohatenie s nárokom na náhradu za zriadenie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu podľa zákona č. 66/2009 Z. z. bližšie obsiahnuté v bode 41. napadnutého rozsudku.

15. Odvolací súd v hodnotení dôkazov zo strany prvoinštančného súdu (tak ako sú uvedené v bodoch 31. až 41. rozsudku okresného súdu) nezistil žiadny rozpor s princípmi formálnej logiky a so zákonnými procesnými pravidlami, a preto nepovažoval za potrebné ním prevedené dokazovanie opakovať alebo doplniť. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť. Odvolatelia v odvolaní neuviedli žiadne relevantné skutočnosti, s ktorými by sa okresný súd nebol vysporiadal, a ktoré by boli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Nielen z uvedeného, ale aj z predchádzajúcich bodov tohto rozhodnutia vyplýva, že odvolací súd považoval za neopodstatnenú odvolaciu námietku žalobcov o nepreskúmateľnosti, arbitrárnosti napadnutého rozsudku (ide o odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP) a tiež o tom, že súd prvej inštancie rozhodol v rozpore s predchádzajúcim zrušujúcim rozhodnutím odvolacieho súdu. Práve naopak, odôvodnenie napadnutého rozhodnutia dáva podklad pre prijatie záveru, že súd prvej inštancie po vykonaní a vyhodnotení dokazovania rozhodol zákonným spôsobom, vyhlásil vecne správne rozhodnutie, ktoré je dostatočne podrobné, ale i jasné, zrozumiteľné a logickým spôsobom sa vysporiadava so všetkými relevantnými skutkovými i právnymi otázkami a aspektmi, a teda spĺňa zákonné kritériá odôvodnenia rozhodnutia súdu, tak ako sú uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP.

16. K námietke odvolateľov o nesprávnom právnom posúdení otázky viazanosti žalobným návrhom prvoinštančným súdom odvolací súd uvádza, že v preskúmvanej veci žalobcovia 1/ a 2/ po skutkovej stránke svoju žalobu koncipovali tak, že sa domáhajú plnenia na tom skutkovom a právnom základe, že im vznikol nárok požadovať voči žalovanému náhradu zodpovedajúcu zriadeniu vecného bremena, ktoré malo vzniknúť z osobitného právneho predpisu. V tomto smere produkovali v spore svoje tvrdenia, ako aj listinné dôkazy. V priebehu celého prvoinštančného konania svoju žalobu nezmenili v tom zmysle, že by sa domáhali rovnakého plnenia, ale z iného skutkového základu. Neučinili tak ani po zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu zo dňa, v ktorom tento uviedol, „...že na základe doposiaľ v tom čase zisteného skutkového stavu sa javil minimálne základ nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia za opodstatnený...“. Správne prvoinštančný súd predmetnú situáciu postrehol a vyhodnotil, keď uviedol, že v ďalšom konaní, t. j. po zrušení prvého rozhodnutia okresného súdu, žalobcovia v intenciách rozhodnutia krajského súdu neprodukovali skutkové tvrdenia smerujúce k výške a požadovanej dobe bezdôvodného obohatenia. Za tejto situácie preto okresný súd podľa názoru odvolacieho súdu správne posudzoval žalobu z hľadiska tých ustanovení, na ktoré žalobcovia poukazovali, pretože skutkovo bol viazaný žalobou (viď napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. ObdoV/68/2001; ZSP č. 1/2003). Žalovaným nárokom v súdnej veci bola tvrdená existencia nároku na náhradu za zriadenie vecného bremena zo zákona. Išlo teda o rovinnú existenciu tvrdenej vzťahy vyplývajúcej z právneho predpisu. Naproti tomu bezdôvodné obohatenie, na ktoré žalobcovia poukazovali vo svojom opravnom prostriedku, je plnenie poskytované v zásade bez existencie právneho dôvodu, teda či zmluvného alebo zákonného, čo tvorí kvalitatívne odlišný skutkový základ nároku vymedzeného žalobcami v rámci žaloby v spojení s ďalšími ich vyjadreniami. Z uvedeného je zrejmé, že nielen okresný, ale aj krajský súd bol pri rozhodovaní viazaný skutkovým stavom, ktorý mal väzbu na tie skutkové tvrdenia v žalobe, ktorými bol vymedzený žalobný nárok. Pri tomto viazaní skutkovým vymedzením v žalobe, následne z neho sa odvíjajúcim dokazovaním a zisteným skutkovým stavom nebolo možné žalobcom 1/ a 2/ uplatnený nárok priznať z iného skutkového a následne i právneho titulu, ako požadovali v novom odvolacom konaní, teda z titulu bezdôvodného obohatenia, ktorý skutkový a právny titul nebol z ich strany ani žalovaný, ale ani preukázaný. Žalovaný v rámci svojho vyjadrenia správne argumentoval tým, že predmetom konania nie je vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške obvyklého nájmu za užívanie pozemkov zastavaného stavbou, pretože tento nárok bol v konaní žalobcom už právoplatne zamietnutý a v tomto smere neučinili žiadne iné procesné podanie. Na základe uvedeného aj uvedená posledná odvolacia námietka žalobcov nie je opodstatnená.

17. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov, keďže odvolanie žalobcov 1/ a 2/ v danom prípade nemalo opodstatnenie a neboli zistené ani nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti, tento rozsudok okresného súdu ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

18. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj výrok o trovách konania, keď zodpovedá procesnému úspechu strán v konaní a zákonným ustanoveniam v ňom uvedeným.

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalovanému ako úspešnej procesnej strane nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % proti žalobcom 1/ a 2/, ktorí vo veci úspech nemali. O výške náhrady trov tohto štádia konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia súdny úradník súdu prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)